

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XLIII. Ea, quæ ipsi Christus Dominus patefecit, de sacrosancta sua
Circumcisione, Adoratione Regum, Præsentatione in templo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

qui nomen habet à Matre Dei, utroque Civitatis hujus Vallisoletanæ, prætereaq; duos Religiosos diverforû Ordinum. Postremò vidi accedentem quendam virum nobilem, qui adveniebat alijs associatus. Is intravit solus, & adoravit Puerum Deum recenter natum. Alij ipsius comites manserunt foris confabulantes & ridentes, dicebantq; sibi invicem: Videamus, quorsum iste eat. Tum cessavit visio.

CAPUT XLIII.

Ea, quæ ipsi Christus Dominus patefecit, de sacrosancta sua Circumcisione, Adoratione Regum, Præsentatione in templo.

Progrediens Venerabilis Marina in recensendis, qua illi de Pucro recens nato fuerunt revelata, sic ait, loquendo de anno sexcentesimo vigesimo quinto.

A vigilia sacrosanctæ Circumcisionis hærebam immersa spiritualissimæ contemplationi, infundente mihi Deo singulare lumen, de admirabili resignatione hujus Dei Pueri, & Salvatoris nostri, in sanctissimam voluntatem sui Patris æterni, ad redimendum genus humanum, tantis suis impensis & commodo nostro. Biduo post mihi, dum audirem Missam, Dominus exhibuit spectandum hoc mysterium. Sanctissima Virgo habebat in suis ulnis Sacratissimum suum Filium, quasi tum primum fuisset circumcissus. Flebat tenerè Puellus sentiens vehementem dolorem, & pallens. Inclyta Virgo vultu ad summam gravitatem composito fundebat lachrymas, atq; portigebat Filio Dei & suo putissima ubera, acsi ipsum conaretur pacare: animadvertebatur verò in Domina commiseratio, ob dolores Filioli, penetrans illius animã. Hic mihi Deus profundam, & præter mortem claram contulit cognitionem, ut intelligerem internam constitutionem Divini istius Infantis, & Sacratissimæ Ipsiæ Matris. Agnovi in illo manifestè actum heroicum, & voluntatem promptissimam, ad obediendum suo Sanctissimo Patri, quã se offerebat, ad perpetuendam hominum causã mortem & crucem. Sacratissima quoque Virgo, quod ad ipsam attinebat, acceptabat eandem obedientiam, atque

Vita Mar. de Esob. Pars II.

tanquam suum Filium, cui suam tribuerat carnem, ferventissimis actibus in id ipsum offerebat Patri æterno.

Ego, hoc spectaculo tenerrimè commota, accessi ad Dominum, dixique ipsi blandè ac dolenter: Cùm Tua Majestas posset tot alijs modis mundum redimere, vel unicã sanguinis guttà, aut unã lachrymulã, quid opus fuit pretio tot dolorum, & contumeliarum? Sacrosanctus Puer mihi exterius nè verbum est locutus, verùm tanquam Deus arcano, & penetrante sermone mihi dixit: Itã omnino est, Soror, sicut dicis, nihilominus tanta pati volui, ut obedirem Patri meo æterno, glorificando ipsum his doloribus, & ostendendo hominibus, quantopere à me diligantur, ut illos obligarem ad mihi respondendum, me amando, mihiq; serviendo. Hoc audiens appropinquavi magis ad meum Dominum Puerum, egi illi gratias pro beneficio nobis præstito, optavi osculari ejus pedes, & quæ fuit immensa ipsius benignitas, sum illos osculata. Quando accessi, vidi quòd mysticè in ijs gereret signa suorum vulnerum: mysticè, inquam, quia re ipsã nec erant vulnera, neque signa visibilia. Fuit mihi significatum, quòd, sicut ab instanti suæ sacrosanctæ Incarnationis Dominus præsentis habuit suos cruciatus, itã quoque habuerit pedes oblatos, & præparatos ad clavos, quibus suo tempore fuerunt transixi. Ob hanc visionem sum sat longam passã ecstasim, atque dum ad me redivi, erat tempus sacre Communionis.

Postea in festo trium Regum, mihi Divina Majestas dignata est manifestare mysterium

sterium hujus solennitatis, & quæ acciderunt, quando hi felices Sancti venerunt ad ipsum adorandum. Intellexi, hos Sanctos tres Reges, fuisse sapientissimos, & ex naturali scientia, quæ erant præditi, ac sacram & humanarum literarum peritia, multoque magis propter lumen, quod Deus eorum animæ internè communicavit, & exterius per stellam, agnovisse, magnum hunc Deum & Dominum nostrum jam esse natum in mundo. Vidi, quod ipsum vivacissimâ fide, quam habebant de ejus Divinitate, quæviserint intrantes Jerosolymam cum periculo, & magno vitæ discrimine, atque interrogantes, ubi esset natus. Deinde vidi appropinquantem tuguriolo Bethlehemitico, cum numeroso hominum comitatu, & strepitu jumentorum. Ingressi invenerunt Divinum Puerum in brachijs suæ Sanctissimæ Matris, sedentis cum Sancto Josepho. Totum illud paupertinum hospitium erat conversum in cœlum, plenum Angelis, & gloriâ cœlesti, quanquam Sancti Reges nihil horum viderint, præter Puerum & Matrem, coruscantes tam splendidis radijs, ut ille optimè adverteretur esse verus Deus & Homo. Fuerunt excepti à Virgine, demonstrante ipsis, summa cum gravitate, magnum amorem.

Tum illi prostrati adoraverunt Puerum tanquam verum Deum. Observavi autem, quod singuli seorsim prius fuerint osculati terram, ac deinde cum singulari reverentia, humilitate & devotione, accesserint ad osculum pedum ipsius, obtulerintque ei allata sua munera, quæ ex illorum manibus suscepit gloriosus Sanctus Josephus. Post adorationem & oblationem est ipsos allocuta Inclyta Virgo, cum suavissima charitate ac benevolentia, gratias illis egit pro sancto zelo, fide, ac donis, cum quibus advenerant. Ipsi pariter sunt allocuti Ejusdem Majestatem, non intellexi tamen, quid dixerint. Cum valedicerent, Sacratissima Domina assurrexit, tenendo suum Sacrosanctum Filium in ulnis, exhibuit Sanctis Regibus honorem, semper manens in eodem loco. Sanctus Josephus est egressus extra tugurium, ipsis

valedicturus. Tum mea visio cessavit. Deus sit semper benedictus. Amen.

Antiqui Authores pleni sunt testimonijs probantibus, in Asia eos, qui adorabant tres Reges, solitos fuisse osculari terram: idcirco non est mirum, Sanctos Magos adorantes Divinum Puerum, ut verum Deum, & legitimum suum Regem, usos fuisse hac reverentia, quam vidit Venerabilis Maritus. Aliâ vice, septimâ Januarij, anno sexcentesimo vigesimo septimo, spectavi idem mysterium cum ipsâ circumstantijs, quæviserit ostensum quasi representatum in ipsius cubiculo. Tantum addit, quomodo illius Angelus se preparaverint, ad excipiendum sacrum nati tum descendentem ex cubo, qualiter unitâ visione prædicti ipsius Angeli accesserint, ut ei precarentur felicia festa. Tandem anno sexcentesimo vigesimo octavo, eodem die Hierophanie ipsi Dominus deus ostendit idem mysterium, verum adjunctis specialissimis circumstantijs. Licet verò aliquæ earum videntur opponi illis, quæ referuntur in scripto præcedenti, si obiter considerentur; ex annotatione tamen, quam postea apponemus, Lectorem intelliget, nullatenus ab invicem discrepare. His solium advertio, quæviserit unus alterve antiquorum Patrum existimaverit, Puerum fuisse adoratum; jam degentem in quædam opinio, non autem in stabulo (quam opinionem nonnulli moderni Doctores censent esse probabilem) communem tamen Patrum sententiam & sensum Ecclesia Catholica expressam in hujus festi officio esse, magisque à sacris Interpretibus probari, quod Puer Deus, cum Sanctissima sua Matre, adhuc in eodem fuerit tugurio in quo erat natus; quemadmodum Venerabilis Marinae fuit ostensum, quotiescumq; videri potest mysterium. Ipsa igitur dicit sequentia.

Præterlapso hoc festo Regum, occurrere me impendere orationi, & meditati idem mysterium modo securo, & ordinario, imaginando mihi personas, & locam, ac circumstantibus adesse, quæ venerunt in adoratione hujus Domini. Multum commovebat excitare imaginationem, & nullas in cubiculo efformare figuras: adigebam me id amplius, & minus poteram. Tunc mihi mei Domini Angeli dixerunt: Scilicet noli te fatigare, nihil enim efficias.

re jam non ducit hac viâ. Derepentè con-
spexi Divinam Majestatem, quæ mihi di-
xit: Visne adesse adorationi Regum: Du-
cam te, & repræsentabitur tibi à me quàm
vivacissimè, eoque magis, quòd ego illam
sim repræsentaturus, cum ipsemet tibi fue-
rim adoratus. Non, mi Domine, respondi,
non volo extraordinaria. Omnino, sub-
junxit Dominus, si vis, faciam id. Nihilo-
minus tergiversabat, & indicabam meam
detræctionem. Desiste, Anima, dixerunt
mihi tunc mei Angeli, fac quod tibi Domi-
nus offert: nos te ducemus ad stabulum
Bethlehemiticum. Neque etiam sic indu-
cebam animum, donec id Ipsius Majestas
re ipsâ exequeretur.

Inveni illud tugurium, quanquam pau-
perinum, valde mundum, & nitidè ada-
ptatum. Sanctissima Virgo habebat vestè
ex panno non crasso, sed subtili, cujus co-
lor erat hyacinthinus obscurus, declinans
in ferrugineum, velum erat coloris fulvi
pariter obscuri: sedebat in quadam velut
fella non rudè, ex ligno tamen, quod appa-
rebat esse ejus coloris, cujus est lignum, ut
à nobis hic appellatur, sanctum. Tenebat
in alnis suum Sacrosanctum Filium, cui
porrigebat sua virginea ubera denudata.
Divinus Puer erat involutus mundissimis
lineolis, & fasciæ erant nitidissimæ. Tam
Domina, quàm Puer tantam, humanissi-
mæ mixtam savoritati, exhibebant maje-
statem, ut animadverteretur, hunc esse eti-
am Deum, & illam ipsius Matrem. Ade-
rat quoq; Sanctus Josephus, licet aliquan-
tùm remotus. In medio illius tugurij sta-
bat mensa quadrata, recta candidissimâ &
politissimâ mappâ, cui erat superpositus
orbis, & huic spirâ delicatissimi panis, atq;
aliæ buccellæ, quas, cujusmodi essent, non
vidi.

Dum ista spectarem, intraverunt Reges
absque magno strepitu, & antequam ac-
cederent, distantes duobus circiter, vel tri-
bus cubitis à loco, in quo erat Virgo, se
prostraverunt humi, ac deinde sese erigen-
tes iverunt ad adorandum puerum Deum.
Inclya Virgo ipsos excepit, magnam de-
monstrando affabilitatem, & gravissimam
modestiam. Non assurrexit, sed inclinan-

do aliquantùm corpus, nutu capitis ijs ex-
hibuit honorem. Sanctus Josephus illos
est officiosè veneratus. Tum Virgo Sacro-
sanctum Puerum collocavit in suo sinu, ita
ut Divino vultu respiceret Reges, qui ipsū
adorantes, sunt osculati ejusdem pedes, &
obtulerunt illi sua munera. Hæc erant
duo vasa instar phialarum, quatuor una con-
tinebat thus, altera myrrham, prætereaq;
aurum. Duo mihi videbantur esse frustra
auri, instar duarum ferrearum librarum,
quales hic in ponderando adhibemus. Om-
nia ista posuerant super mensulam, quæ
erat in tugurio. Post hoc Reges surrexe-
runt, & abiverunt, nescio quò: non vidi
enim illos ultra. Sanctus Josephus non est
cum ipsis egressus, sed illic manens accessit
ad mensam, & fractâ spirâ tulit inde, in
eodem orbe, duo frustula Sanctissimæ
Virgini, ut illa sumeret. Observavi, San-
ctum Patriarcham, modestæ comitati, &
amori castissimo, quo ipsam prosequaba-
tur, tanquam sponsus, conjunxisse quan-
dam submissionem, flexo coram Celissimâ
Domina quàm reverentissimè uno ge-
nu, dum illi porrigeret orbem, quem Eju-
dem Majestas decentissimè suscepit, osten-
dens, se comedere.

Petij ab hac Domina strenam, quam
mihi pro me, & meis notis donavit, pro-
que amicis meis comitibus, Monialibus &
secularibus. Sanctus Josephus mihi obtu-
lit frustum illius candidissimi panis, ego
autem multùm reluctabar, neque ipsum
audebam suscipere. Sed Sanctus videns
meam tergiversationem, accepit panem,
suâque manu imposuit in meum sinum.
Durante hoc mylterio sensi vehementes
affectus, donec mihi restituta, me repertū
in meo angulo. Deus sit in æternum be-
nedictus. Amen.

*Quod Deus, dum idem mysterium bis, ac
diversis temporibus revelat, aliquis manife-
stet circumstantias posterius, non visas primâ
vice, etiâq; nonnullas omitat ex ijs, quæ
prius fuerunt manifestate, nullam adfert diffi-
cultatem legenti sacros Prophetas, & Apoca-
lypsim. Notant id eum Sancto Hieronymo In-
terpretes in cap. 1. & cap. 10. Ezechielis. Id-
circo Venerabilis Marina, postquam primâ vice
vidit.*

vidit Reges osculantes terram, potuit hac secundâ vice non videre, vel id ipsum scrivit, quando dixit, quod se prostraverint, & adoraverint Puerum. Sed neq. ullam habet difficultatem, quod in tugurio fuerit mensula, & sella non prorsus rudis: siquidem dubitari nequit, quin prudens sedulitas, ac debita S. Josephi sollicitudo, vel aliquorum notorum Bethlehemitarum, aut devotorum pastorum, procuraverit mistuo datam pauperinam supellectilem, qua usus esset summo Regi, & ejusdem Matri, per eos dies, quibus ibi erant commoraturi.

Tota difficultas consistit in appositis hic quibusdam circumstantiis, que alijs videntur adversari. Dixit superius: Vidi appropinquantes tuguriolo Bethlehemitico, cum magno hominum comitatu, & strepitu jumentorum. hic inquit: Intraverunt Reges absque magno strepitu. qua in re nulla est oppositio. Advenerunt tres Reges cum magno strepitu ad tugurium, postquam autem descendunt ex jumentis, at quo dum illud intrarent, gesserunt se modeste & quietè, quantum ipsis fuit possibile. In precedenti visione illos comitabatur ex ipsorum regione usque Jerusalem, & inde ad presepe, referitq. strepitum, quem vidit, quando adveniebant, sicut contingere solet in accessu ad diversorium. In presenti visione erat Venerabilis Marina intra tugurium, neque illi fuit exhibitus strepitus, quem homines & jumenta foris excitabant, sed modesta reverentia, & modicus strepitus, cum quo Sancti sunt ingressi.

In hac secunda visione dicit de Virgine: Non assurrexit, sed inclinando aliquantum corpus, nutu capitis ipsis exhibuit honorem. Exponit Venerabilis Marina modum, quo hæc Inclita Domina exceperit Sanctos Reges: neq. id quidquam repugnat dictis in priorè visione de modo, quo illis valedixit, ubi ait: Cum valedicerent, Sacratissima Domina assurrexit &c. Combinentur tempora, & concordabunt veritates. Ostensum fuit Venerabili Marinæ primò, qualiter se Regina cæli gesserit, dimittendo Reges; secundâ verò vice, qualiter eosdem exceperit. Velle jam scribatur, cur hæc magna Domina excipiat sedendo, ac dimittat stando, esset potius commentari mysterium, quam scribere historiam. Transeo ad alias majores difficultates, quas nonnemo potest observare.

In superiore visione dicit: Quod obtulerint allata à se munera, que ex illorum manibus suscepti gloriosus Sanctus Josephus. In hac, postquam descripsit dona, addit: Omnia ista potuerunt super mensulam, que erat in tugurio. Legatur attentè contextus, qui non exprimit, quis illa omnia posuerit super mensulam: & procul dubio loquitur, meâ opinione, de Sancto Josepho, qui consequenter loquens de Regibus adjungit: Post hoc Reges surrexerunt &c. Constat ex hac visione, Dominam nostram cum Sancto Josepho suo Filio fuisse aliquantùm remansam à mensa, ideo namque infra dicitur, a S. Josepho esse allatum cibum Virgini Matri. Cum itaque depositis donis super mensam, Reges dicantur surrexisse ab adoratione Pueri, non fuerunt ei ab ipsis posita. Neque est durus loquendi modus, licet solus Sanctus Josephus dona ex manu Regum accepta in mensa posuerit, quod Venerabilis Marina dicat: Posuerunt. Ita enim omnes in hujusmodi occasionibus loquimur, quando exempli causâ dicimus: Preparaverunt mihi mensam; dederunt mihi aquam pro abluendis manibus; attulerunt mihi cibum &c. quævis id unus tantummodo agat. Verum dicitur, hic Ven. Marinam vidisse, quod ipsius Regum sua munera posuerint ad mensam; absque illa inde sine dubio, Sanctus Josephus. Atque ita in prima visione, ubi illi non fuit ostensa mensa, sed dona, prius in manibus Regum, etiam in manibus Sancti Josephi, potuit cum eadem veritate dicere, quod ipsa ex illorum manibus acceperit.

Ultima difficultas, que magis apparet, est, expediri, meo exiguo judicio, potest, & facilius complanari. In prima visione dicitur, quod, postquam Reges valedixerunt Virgini & Pueri Deo, Sanctus Josephus fuerit egressus extra tugurium, ipsis valedicturus. In hac secunda ait: Post hoc Reges surrexerunt, & abiverunt, nescio quò, non videntur enim illos ultra. Sanctus Josephus non est cum ipsis egressus, sed ibi mansit. Tantum abest, ut hæc samala Dei contradiçtoris, que superius asseruit, tanquam contradiçtoris, aut sibi non constans, ut potius clare appareat, ipsam in hac visione alludere ad alteram, & referre, quid viderit diversè. Videtur Deus illi in posteriore ista visione nihil minus

fostravit de valedictione, & mutuo alloquio Regum ac Domina nostra, eo quod hoc videri precedenti vice. Ac proinde neque ipsi hic ostendit egressum S. Iosephi ex tugurio, qui pertinebat ad istam solennem valedictionem. Quapropter in hac postrema visione non loquitur de Regibus, tanquam discedentibus, sed acsi, absolutâ eâ parte representationis, que tunc peragebatur, disparuerint. Mansit autem S. Iosephus occupatus ministrando cibo Virgini, quod ipsi tum erat ostendendum, ultra ea, qua priori vice viderat.

Hoc sufficit, ad probandum, nihil in his visionibus reperiri contrarietatis. Accidet verò haud dubiè permirum Patribus spiritualibus, gerentibus curam animarum, videre, quod vix ullus reperitur, quantumcumque elevati & securi spiritus, cuius revelationes, licet sint pauca, non sit semper operosum (spectatâ obscuritate alloquiorum, & visionum Divinarum) combinare; quòdque revelationes Ven. Marix, quamvis sint innumera, itâ sibi invicem cohercant, ut unum duntaxat scriptum reperitur, quod sit necesse concordare cum alio, que tamen concordia sit tam facilis inventu. Laudetur semper Deus, ut est semper mirabilis in Sanctis suis.

Progrediamur ad aliud mysterium, quod ipsi Dominus ostendit in festo Purificationis, anno sexcentesimo vigesimo nono, exhibendo illi modum, quo fuit presentatus in templo. Accedit & alia gratia, quam mox die sequenti obtinuit. Qua omnia ab ipsa describuntur sequentibus verbis.

Secundâ Februarij die Purificationis Domine nostræ, DEUS mihi gratificatus est, ut comparerem in cælo, fruitura festo, quod ibi in honorem huius misterij celebrabatur. Simul ac sum ingressa hanc Sanctam Civitatem, conspexi Sacratissimam Virginem, adeò immortalis plenam splendore, & stupendâ pulchritudine, ut majore me affecerit admiratione, quam quandoque aliàs. Tenebat in suis ulnis superpositum velo, quod erat splendidus sole, suum Sanctissimum Filium formosissimum, & immensâ luce, quâ perfundebatur, clarè demonstrantem, se verum esse Deum & Hominem. Tota hæc visio fuit omnibus consideratis tam admi-

rabilis, ut à nullo, sive homine, sive Angelo possit sufficienter edisseri. Instituta est solennis processio omnium cælestium Aulicorum, qui canebant laudes DEI, gratiasque illi agebant, quòd factus esset Homo. Circuibant totam illam magnam Civitatem, & claudebat comitatum præcella Regina cum suo Filio, quem gestabat in ulnis, atque penes ipsam incedebat gloriosissimus Patriarcha sanctus Iosephus. Dum sic progredierentur, observavi, Sanctissimam Virginem certo loco sese profundè inclinantem, & postea rescivi à Domino, illum locum respondere monti Calvarix, ubi Sanctus ipse Filius fuerat crucifixus. Pervenit pompa, & substirrit ante thronum Sanctissimæ Trinitatis, ubi hæc Domina flexis genibus Patri æterno obtulit suum Sanctissimum Filium, in remedium humani generis, tota resignata in ejus Divinum beneplacitum, tanto affectu, amore, ac promptitudine, atque actibus tam heroicis, ut obstupescerit universam illam cælestem Civitatem, & pauperem meam animam præter morem reddiderit attonitam. Tum Beati illi Spiritus se prostraverunt, gratias agentes Deo, atque honorem deferentes Virgini suæ Reginæ: & postquam surrexerunt, novam sunt exortu mulicam, cantantes Domini laudes, ob beneficium remedij nostri, simulque celebrabant gloriam ipsius Genitricis.

Post hoc Celsissima Domina accessit ad me, expansoque cum singulari affabilitate ac amore dicto velo in meis brachijs me multum timente & expavescente, ac admirante Divinam misericordiam, collocavit in ijs sacratissimum illum Puerum. Vehementer verecundabar, atque aliunde obeæcabar à radijs prodeuntibus ex Divina ejusdem Domini pulchritudine. Cum Sacrosancto hoc thesauro, quem gerebam in meis indignis ulnis, fui, unâ cum Sanctissima Virgine, ducta ad alium locum, ubi erat Sanctus Simeon. Habebat ante se aram, & suscipiens ex meis manibus Sanctissimum Puerum, cœpit reverentissimè canere: *Nunc dimittis servum tuum Domine &c.* Mox Angeli, vocibus & melodiam

lodiã verè cœlesti continuaverunt, & finiverunt totum canticum. Deinde Sanctus senex restituit Sacratissimum Puerum suæ Sanctissimæ Matri, quæ illum in suis ulnis secundò præsentavit Beatissimæ Trinitati. Hic ipsi Pater æternus cum tenerimo amore dixit: *Sede à dextris meis, donec ponam inimicos tuos, &c.* & collocavit illum ad suam dexteram. Fui mihi penitus erepta, dum spectarem tanta mysteria, & quando ad me redivi, inveni me in meo paupere angulo.

Postridie deinde manè, intenta meæ ordinariæ orationi, inter consuetos dolores & curas, audiivi Dominum dicentem: Anima, es fatigata, veni mecum, videbis quid agatur, & capies solatium. Ego propter meos timores nolebam ostendere, id à me intelligi, & perseveravi in mea oratione adhuc ultra horam, donec me Divina Majestas secundò vocaret, ducens me reipsâ ad cœlestem Jerosolymam, & collocans juxta thronum Agni. Vidi emanantem inde vastissimum fluvium, qui irrigabat, & circumibat totum cœlum: licet verò aqua esset limpidissima, aliquantum tamen erat tincta colore sanguineo. Utrinque in ripa hujus fluvij erant innumerabiles Angeli, qui intingentes quædã velut aspergilla in ea aqua, seu sanguine, conspergebant omnes creaturas rationa-

les. Significatum mihi fuit, magnitudinem illud flumen esse meritorum & sanguinis Divini agni, Christi Domini, deique nostris, & conspersos fuisse omnes homines, bonos ac malos, eò quòd pro omnibus sit mortuus, & omnibus sufficientia præbeat auxilia ac lumen, ad cognoscendum verum Deum: atque per malos stare, quòd nolint bene uti tam pretioso sanguine, quàm ex eodem fructum capiunt boni. Vidi tum juxta me omnes notos, & amicos, atque eos, qui se exiguis meis commendaverant precibus, tam Religiosos, quàm Moniales, & Dominos seculares. Expandebam, mei ipsius immemor, brachia, omnes advocando, & rogabam Angelos, ut ipsos aspergerent, quòd fecerunt, & repleverunt illos eo Divino liquore sanguinis Jesu, secundum singulorum capacitatem, omnibus summo affluentibus solatio. Petivi deinde à Sanctis Angelis, ut aspergerent etiam me. Ità omnino factum, responderunt. Vidi me conspersam illo pretiosissimo sanguine, qui omne meum desiderium explevit, meque confortavit. Tum se mihi in eo altissimo throno Agni videndam exhibuit Peritoria, & Majestas Christi Domini nostri. Ita sum aliquamdiu gloriã altius spectaculi. Ipse sit benedictus.

Amen.

CAPUT XLIV.

Monstrat illi Dominus mysteria suæ Passionis.

IN Januario anni sexcentissimi vigesimi sexti, quâ idâ occasione Christus Dominus huic Virgini representavit divinum cruciatum, quæ sustinuit, dum coronaretur spinis. Quid compatiendo senserit, refert hiis verbis.

Adfui aliquando his diebus cruciatui & doloribus, quos Christus Dominus est perpeffus, quando coronabatur spinis. Vidi hunc Dominum in specie tam vivaciter representante supplicia ac tormenta, ut meum cor, compatiendo ipsius afflicti-

onibus vehementissimo fuerit confectum dolore. Prostravi me humi, reclinavi caput super meas manus; deploravi meum cruciatum, quos meus Dominus tulerat, eratque tantus meus dolor, ut non potuerim intueri sacrum ipsius vultum, sed gemerim, fuderimque lachrymas, tenerè ei condolendo. Audiebam etiam mores, & vociferationes carnicum, atque multum, qui in eo loco excitabatur, tum meque augebat meum dolorem. Veniebant ad me Domini mei Angeli, & dicebant mihi: Veni, Anima, veni nobiscum. Verùm ego eram ità confecta dolore,